

Fem nya, utsökt
vackra visor : N:o
1. Lisa Kalson, glad
Malmövisa. N:o 2.
"
....

18 B Skillingtryck E1907g4

National Library
of Sweden

E 1907 9⁴

N:o 1.
Lisa Kalson, glad Malmövisa.

N:o 2.
"Pippar von Wormelin".
Ett Malmöoriginal.

N:o 3.
**Cy så gjorde mamma, när mamma
var flicka.**
Ny, trefflig visa.

N:o 4.
Cvå blåklädda flickor.
15 de tusendet.

N:o 5.
Busaren Lantz.

Pris 10 öre.

För återförsäljare

föres på lager nya visor, småböcker, lyckobref, presentbref, nyckelkedjor, trolspeglar i fodral, nyckelringar, röda rosor, runda flickspeglar med och utan fodral, m. m. till billiga partipriser i

Malmö Visförlag,
Rörsjögatan 6, Malmö.

Positiv

till basarer och andra festtillställningar fins till uthyrning i
Malmö Visförlag, Rörsjögatan 6, Malmö. **Rikstel. 2922.**

A. M.

Lisa Kalsson,

glad visa

af *Nisse L.*

Melodi: Fia Jansson.

Känner ni Lisa Kalsson som suttit på vester?
Der som det fins en helan hop finna gäster,
Der som har suttit tjänstemän och direktörer
Ja, till och med den främste bland baningeniörer.

Stackars den Lilla Lisa kom fort ut i verlden,
Jagad hon blef af mamman från husliga härden.
Och så med endast femtio öre på fickan
Fick hon om tvenne dagar arbete på «Stickan».

Men hon ej trufdes der, hon gick ständigt i ängslan,
Tills hon en dag en bättre plats fick på «Byxhängslan»,
Hon blef dock klok på att, öfverallt vill man klä' en,
Sluta, och fick så plats genast uppå «Trikåen».

Der skulle lilla Lisa ha tre krisch i «vickan».
Men sluta strax och fick tre och femtio på «Brickan».
Af disponenten fick hon dock dan efter »toffeln»,
Sökte och fick så plats samma vecka på «Doffeln».

Klådig hon alltid var och fick öknamnet «Skatan»,
Hamna till slut som «flicka» uti Humlegatan.
Der passades hon opp af en ful, gammal käring
Men tröttnade när det kom förbud mot förtäring.

Nu bor den lilla Lisa privat hos sin syster
Och hennes syster bor någon stans ut på «Yster».
Dit komma «fina herrar» och helsa på Lisa,
Som jag odödliggjort nu här uti min visa.

Nyårsdags morgon 1907.

Eftertryck förbjudes.

”Pippar” von ”Wormelins” visa

af Nisse L.

Melodi: »Hvad gör det i alla fall om hundra år».

Hvem är det som fram och tillbaks på gatan kippar,
Ställer till upplopp, spektakel, skoj och grin?
Jo det är den stollige visförsäljarn »Pippar«,
Som sig äfven låter kalla «Wormelin».
Surt och sjelfdödt kött och fläsk och härsken sill
»Pippar« uti Malmö stad utrota vill.

Malmö stads gaminer om öronen han vippar,
Ber dem tusen gånger «dra åt sjelfva hin»,
När de basunera ut hans smeknamn «Pippar»
Eller det mer klingande, nobla «Wormelin».

Pojkarne:

Snus och «Pippar, Pippar snus och Wormelin»

Pippar:

»Hut din fähund, åsna, kräk och knöl, maskin!«

Hvarje kväll till Håkanstorp han troget gippar,
Der en bädd ju väntar, fastän ej så fin,
Men från dagens strider hvilar der sig «Pippar»
Drömmer ljufva drömmar, stackars Wormelin».
Traskar sen till stan och börjar dagens kamp,
Skäller ut hvar pojke, tills han sjelf får kramp.

Han på sedlighetspolisen ständigt hippar,
Vill hvar hökeributik ska' vara fin,
Ty den inspekteras hvarje dag af »Pippar«,
Och just der respekt man har för «Wormelin».
Surt och sjelfdödt kött och fläsk och härsken sill
Får i Malmö ej för «Pippar» finnas till.

Eftertryck förbjudes
18/1 07.

Författad och tryckt med föremålets tillstånd.

När tjugo jag fyllt får i frihet jag vandra,
Fru Göransson heter jag då.
Ett hus ska vi ha, som är högre än andra
Och midt i en stad skall det stå.
Och då ska vi ha både jungfru och amma,
För det hade mamma när mamma blef
mamma.

Trall — — —

Två blåklädda flickor.

Fast åldern har dämpat mitt hjärtas glöd
För mitt minne dock lifligt står,
Hur kärleken bragte mig sorg och qual
I ungdommens korta vår.

Från tärnornas läppar jag kyssar tog, men hjertat var
fritt ändå,
Till dess på min ro jag bestulen blef af blåklädda
flickor två.

Blondaste lockar föllo ned öfver den yngstas kind.
Hennes stämma smekte örat, som sus af sommarvind.
Den andra var mörk som natten, när stjärnorna tindra
klart

Och båda tjusade mig med sin fägring, så sällsamt
och underbart.

Först ville den blonda min tro jag ge, men hon tog
ej den hand jag bjöd.
Förgäfves jag bad henne varmt och ömt att dela mitt
enkla bröd.

Föraktligt hon svar'te att endast den man vore värdig
att henne få,

Som kunde guld och juveler ge' åt blåklädda flickor två.
Blondaste lockar föllo etc.

Till henne, den andra, jag sedan gick och mig biktade
kärleksvarm.

Jag har icke guld, men ett hjärta jag har, som slår
uti trofast barm.
Med stolthet hon sade: Jag älskar blott den man, som
bär hjältenamn.
Låt äran och ryktet bekransa dig, så öppnas för dig
min famn.
Blondaste lockar föllo etc.

Nu är jag gammal vorden, ensam jag går min stig,
Aldrig skall jag förglömma, de två, som gäckt mig,
Ej gyllene skatter fann jag, ej fann jag ärans spår,
Och länge jag sorgset älskat, bland minnen så sorgsen
jag går.
Blondaste lockar föllo öfver den yngstas kind,
Hennes stämma smekte örat, som sus af sommarvind.
Den andra var mörk som natten, när stjernorna tindra
klart
Och båda tjusade mig med sin fägring, så sällsamt
och underbart

Husaren Lantz.

En visa mig lyster att sjunga
som mången till hjärtat skall gå
Om gräsligt ett mord som här hände
Strax utanför stan häromdan

Sex ynglingar kommo från krogen,
De skulle begifva sig hem,
Då en af dem ropade: bröder
Kom låtom oss slåss, men med hvem.

Husarer, de ropade alla
Kom gossar och låtom oss gå,
Tag käppar med er, om vi falla
Vi resa oss åter igen

Men nu kommer Lantz från kasernen
Till stallet han ämnä sig då,

Han kunde väl aldrig dock ana
Mot döden han nu skulle gå.

Men nu möter Lantz uppå vägen
En hop som husaren vill slå,
God afton de sade till honom,
Min gosse, säg hvart skall du gå?

Så höfligt han svarar: till stallet,
Jag vakten skall hafva i kväll,
Jag det hade nog varit fallet
Men först ska vi ha litet gladt.

Så flögo de på honom alla,
Ett käpprapp i pannan han får,
Så att han till marken ses falla
Men snart åter upprätt han står.

Nu käpprappen hagla på honom
Och vanmäktig störtar han ner
Men djurisk de honom arbeta
Men modigt på döden han ser.

Han sökte dock manligt sig värja
Med både besinning och mod,
Men han var ju ensam mot alla,
Snart heden den färjas af blod.

Så hastigt det blodsdådet skedde,
Kamrater nu först hunno fram
Som genast nu började ropa:
Hjälp gossar de slå i hjäl Lantz

Från stallet nu skyndade vakten
Till platsen der slagsmålet stod,
Men mördarne togo till flykten
Och Lanz låg där uti sitt blod

Kamraterna togo den slagne
Af blodet han färgades röd,

Men innan de kommo till målet,
Så var han ren kallnad och död

Kamrater kom låtom oss hämnas
Vi vilja se mördarens blod
Vi skola dem alla slå neder,
Kom, hämnnden skall inge oss mod.

Men löjtnantens röst hördes ljuda
Polisen skall hafva rapport
Och genast polis och husarer
På jakt efter mördarne for

Till mördarens hem de snart hunnit,
En stor och hämdlysten trupp,
I lagens namn skall här nu öppnas,
Så ljuder i natten ett rop.

O sucka och gråt arma moder,
Din son nu snart bojorna bär.
Du lidande, nygifta maka
Din make nu mördare är!

Och barnet i vaggan syns sträcka
Mot fadern de armarne små.
O Gud, han med ånger nu suckar,
Kan jag väl förlåtelse få.

Och mördarne alla de lida
Nu ångerns förfärliga kval.
I bojer de arma försona
Sitt grymma och blodiga brott.

Men Lantz hvilar nu uti grafven
Hans minne det lefver dock kvar.
Hans fästmö väl sent honom glömmer
Hon minnes sin vän i alla dar.

Skånetryckeriet, Malmö, 1907.

Inläppt: Åkarijs autitio. Kat. 237/890. 1981. Pris: 60:-
Acc: m 1981/24.